

† Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΙΕΡΙΣΣΟΥ, ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΡΔΑΜΕΡΙΟΥ
ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Ἐν Ἀρναίᾳ, τῇ 19^ῃ Ἰανουαρίου 2026

***Ὁ γεραρός καί δυναμικός Μητροπολίτης Μαντινείας καί Κυνουρίας
κυρός ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ***

Κατά μῆνα Ἰανουάριο, κατ' ἔθος πλέον καί ἐπί σειρά ἐτῶν, ἡ Ἱερά Μητρόπολις Μαντινείας καί Κυνουρίας σκύβει τό γόνυ καί προσκυνᾷ μέ σεβασμό πολύ στά χνάρια ὧσων ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐπέλεξε νά κοσμήσουν τόν θρόνο τῆς Ντρομπολιτσᾶς καί νά ἀφήσουν τόν “ὑπογραμμό”, τά χνάρια τῆς προσφορᾶς τους στήν τοπική Ἐκκλησία. Κάνει μιά προσευχή καί ἀφήνει ἕνα λουλούδι εὐγνωμοσύνης στό περάσμά τους...

Γι' αὐτό ἀνταποκρίθηκα μέ μεγάλη μου χαρά στήν πρόσκληση τοῦ σεπτοῦ μας Ποιμενάρχου, ἀγίου Μαντινείας καί Κυνουρίας κ.κ. ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ, πού θεώρησε καλό στό φετινό Ἱερό Μνημόσυνο ὑπέρ ἀναπαύσεως πάντων τῶν Ἀρχιερατευσάντων στήν ὑπ' αὐτόν Ἱερά Μητρόπολη καί στίς πάλαι ποτέ διαλάμψασες στόν εὐλογημένο τοῦτο Τόπο Ἐπισκοπές, νά βρίσκομαι σήμερα ἀνάμεσά σας, μαζί μέ τόν ἀδελφό μου ἅγιο Πατρῶν κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟ γιά νά καταθέσουμε ὅσα ζήσαμε, ὅσα ἀπολαύσαμε, ὅσα διδαχθήκαμε καί μέ ὅσα εὐεργετηθήκαμε ἀπό τούς δύο ἐσχάτους Προκατόχους του. Τόν ἀρχοντικό, εὐγενῆ καί ἀριστοκράτη τοῦ πνεύματος κυρό ΘΕΟΚΛΗΤΟ Φιλιππαῖο, τόν καλό, ὅπως τόν ὀνοματίζει ὁ Λαός τοῦ Θεοῦ καί ὁ ταπεινός ὀμιλῶν προσφωνεῖ, καί τόν γεραρό, δυναμικό καί δωρικό κυρό ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ Παπαδόπουλο. Στήν

ἀσημότητά μου ἐδόθη ἐντολή ὁ λόγος νά περιστραφεῖ περί τόν ἐπιβλητικό καί λεβέντη Μωραΐτη ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ. Ζητῶ τήν ἐπιείκειά σας καί τήν εὐχή τοῦ Γέροντος.

Καί Α΄) Ἀγαπητοί μου, αὐτός πού εὐδόκησε ὁ Θεός καί εἶχαμε ἐπί τριακονταετία Ἐπίσκοπο καί πατέρα, γεννήθηκε στό Πάπαρι τῆς Μαντινείας στίς 28 Ὀκτωβρίου τοῦ 1936 ἀπό τούς εὐλαβεστάτους γονεῖς του Ἀθανάσιο καί Παναγιώτα, ἀπό φτωχή, ἀγροτική, ἀλλά τίμια καί εὐλογημένη οἰκογένεια. Ἄνθρωπος εὐλογημένος ἀπό τόν Θεό, πλουτίστηκε ἀπό τή φύτρα του μέ μύρια ὄσα τάλαντα, μέ ἀγιοπνευματικά τάλαντα, ταλέντα ὅπως ὁ πολὺς ὁ κόσμος τά λέει, μέ χαρίσματα. Λησμονοῦμε σήμερα, πληρωμένοι μέ ἄμετρη αὐταρέσκεια, ὅτι τά ταλέντα εἶναι τόσο “τάλαντα”, ἱκανά νά δροσίσουν ψυχές, ὅσο εἶναι δῶρα Θεοῦ, στό μέτρο πού εἶναι δῶρα Θεοῦ. Στό μέτρο πού εἶναι χαρίσματα ἀγιοπνευματικά. Οἱ Πατέρες θά μᾶς ποῦν ὅτι τά τάλαντα σάν ἔχουν τή σφραγίδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κάνουν τόν κόσμο νά μοσχοβολάει. Ἄν τούς λείπει τούτη ἡ ὁμορφιά, τότε εἶναι ἐπικίνδυνα, γιατί στήν εικόνα τοῦ δῆθεν ταλαντούχου, ἀργά ἢ γρήγορα ἀνακαλύπτεις τό συνώνυμο τοῦ ὑπ-ανθρώπου, τοῦ ἀπ-ανθρώπου, τό πορτρέτο δηλαδή τῆς κολάσεως, μιᾶς κολάσεως πού τίς ἀπαρχές φαίνεται νά βιώνει μέ τραγικό τρόπο σήμερα ἅπασα ἡ ἀνθρωπότητα, βουτηγμένη μέσα στήν πίσσα τοῦ ἀτομισμού, τῆς ἄκρατης ἐκμετάλλευσης ἀνθρώπου ἀπό ἄνθρωπο, τοῦ εὐτελισμοῦ τοῦ Δικαίου καί τοῦ βιασμοῦ τῆς Δικαιοσύνης. Γιά νά γράψει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας: «Τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι ὁ δοτήρας καί χορηγός ὅλων τῶν χαρισμάτων τῆς Ἐκκλησίας»! Τά τάλαντα εἶναι ἀγιοπνευματικά χαρίσματα καί ἀνάγκη πᾶσα γιά τόν ἄνθρωπο εἶναι νά ἐλκύει τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιά νά μὴν τόν ἀφήνει ὀρφανό ὁ Παράκλητος, κατά τόν Ἅγιο Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ! Κι ὁ ἄνθρωπος γιά τόν ὁποῖο ὁμιλοῦμε ἦταν προικισμένος μέ πολλά ἀγιοπνευματικά δωρήματα! Δέν ἔγινε Κληρικός ἀπό τύχη ἢ ἀνάγκη ἢ ὑστεροβουλία! Δέν ἔγινε Κληρικός γιατί ἀπέτυχε ἢ ἀπογοητεύτηκε ἀπό τή ζωή! Δέν ἔγινε Κληρικός γιατί ἀπέβη ἀπόκληρος τῆς Κοινωνίας! Ἔγινε Κληρικός γιατί ζυμώθηκε μέ τ' ἀντίδωρο τοῦ Ἱεροῦ Βήματος τοῦ Χωριοῦ του, δίπλα στόν κατά σάρκα συγγενῆ του Ἐφημέριο

καί γιατί γοητεύτηκε ἀπ' τή βρώση καί πόση τοῦ Χριστοῦ, ἀπ' τό ἀγιοπότηρο τῆς Εὐχαριστιακῆς Συνάξεως καί τῶν πνευματικῶν του πατέρων πού τόν ἐγέννησαν «διά τοῦ Εὐαγγελίου». Στά Δῶρα τοῦτα τῆς Ἀγιατράπεζας εἶδε ὅτι χωράει ὅλη ἡ αἰωνιότητα. Σ' ἕναν Ἅγιο Μαργαρίτη ὄλος ὁ Παράδεισος, ὁ ὄλος Χριστός! Ἐξῆσε τήν ἐμπειρία τοῦ ψυχορραγοῦντος καί τό σπαρτάρισμα τοῦ ἀρτιγέννητου, κατά τόν ἀείμνηστο π. Βασίλειο Γοντικάκη. Θά μπορούσε νά ἦταν ἐξαιρετός καθηγητής ιστορικός, ἀρχιτέκτονας ἢ διευθυντής ἐπιχειρήσεων ἄκρως ἐπιτυχημένος. Ἐπέλεξε συνειδητά τόν ἀμητό, τό στάρι, τή σοδειά τοῦ Πνεύματος. Κι αὐτό γιατί, ὅπως πολλές φορές τό ἐξεμυστηρευόταν στους στενοῦς συνεργάτες του, τά τάλαντα σήμερα πού ἱεουργοῦν στά “ἱερά” τῆς κοσμικῆς καί ἐθνικῆς, φλύαρης καί μάταιης τεχνικῆς μαθήσεως, ἴσως ἀντιλαμβάνονται πλεόν ὅτι ἡ γνώση πού πληθωρικά παράγουν, εἶναι ἀπορφανισμένη ἀγιοπνευματικῶν δωρεῶν. Σάν ἄσεμνη δούλη καμαρώνει μέ ὑπερηφάνεια γιά τήν ἐπιστημονική καί σοφιστική καί ἐπιδεικτική ικανότητά της καί δέν μαθητεύει στήν εὐαγγελική πίστη καί ταπείνωση καί τήν ἀληθινή συγκατάθεση στά Θεῖα. Ἐχει ἐξοστρακιστεῖ μακριά ἀπό τά ἱερά πρόθυρα, κατά τούς φιλοκαλικούς Ξανθόπουλους, Κάλλιστο καί Ἰγνάτιο.

Β') Ὁ Γερομαντινείας ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ γνῶριζε καλά τί θά πεῖ φτώχεια καί τί θά πεῖ ἀνέχεια καί δυστυχία. Γνῶριζε τί θά πεῖ νά θέλεις νά σπουδάσεις καί νά μὴν ἔχεις τίς οικονομικές δυνατότητες. Γνῶριζε τήν ἀξία τοῦ χρήματος καί τούς κινδύνους πού ἐνέχει τό χρήμα σ' ἀνθρώπινα ἀδίστακτα χέρια. Δέν καταγόταν ἀπό “τζάκι”, ἦταν βγαλμένος ἀπό οἰκογένεια πού ἀγάπησε τή γῆ, πού ἔξῆσε ἀπό τή γῆ, πού ἤξερε τί σημαίνει ὑπαιθρος καί χωριό καί πῶς αὐτό τό χωριό μπορεῖ νά εὐδοκιμήσει. Πόσες φορές γλαφυρότατα, δέν μᾶς εἶχε διηγηθεῖ λεπτομέρειες ἀπό τήν καθημερινότητα τῆς χωριάτικης ζωῆς, τῆς ζωῆς πού ἀναμειγνύεται μέ τό χῶμα καί φέρνει σάν στολίδι πάνω της τή δροσιά τοῦ φρέσκου χορταριοῦ καί τά ἀρώματα τῶν δένδρων τῆς Ἄνοιξης! Περηφανευόταν ὅτι σπούδασε μέ τά λιγοστά, μά τίμια χρήματα, τά βγαλμένα ἀπό τόν ἰδρῶτα τῶν λιγοστῶν σπαρμένων χωραφιῶν τῆς οἰκογένειάς του καί τοῦ θεριστῆ τά γεννήματα! Ἀπ' τῶν ζωντανῶν πού μεγάλωνε καί κανάκευε ἡ μάνα του τά προϊόντα καί τή

φροντίδα τῆς γῆς πού τήν ἐποχή ἐκείνη ὁ ἄνθρωπος σεβόταν καί πρόσεχε καί προστάτευε! Κι ὅλα αὐτά γιατί ἡ ρωμαϊκή ὑπαιθρος τόν δίδασκε πώς ὁ Θεός δέν ἔπλασε τόν κόσμο γιά νά εἶναι τοῦτος ἐχθρικός καί τυραννικός, ξένος κι ἀπόμακρος μέ τόν ἄνθρωπο, ἀλλά πλάστηκε γιά νά γίνει ὁ κόσμος Ναός τοῦ Θεοῦ καί ὁ ἄνθρωπος ἱερέας καί βασιλιάς τῆς θεϊκῆς δημιουργίας· ἱερέας καί βασιλιάς γιά νά τελειοποιεῖ τήν ὁμορφιά της καί ὄχι γιά νά διαλύσει ἢ νά διαστρέψει τό μεγαλεῖο της!

Τό πέρασμα ἀπ' αὐτές τίς βαθμίδες ἔπλασε τόν χαρακτήρα του, σμίλεψε τήν προσωπικότητά του καί τοῦ ζύμωσε τό εἶναι. Τόν ὤθησε νά δεῖ τόν “ἄλλο” στά μάτια καί νά κάνει τόν πόνο του δικό του. Μετά ἀπό τήν κουρά του σέ Μοναχό στό τότε παλαιό παρεκκλήσι τοῦ Ἁγίου Τρύφωνος Τριπόλεως, τό βράδυ τῆς 28^{ης} Δεκεμβρίου τοῦ 1968, τήν εἰς Διάκονον χειροτονία του στίς 29 Δεκεμβρίου τοῦ 1968 στόν Μητροπολιτικό Ναό τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Τριπόλεως, τήν εἰς Πρεσβύτερον χειροτονία καί τήν εἰς Ἀρχιμανδρίτην προχείρισή του στίς 27 Ἀπριλίου τοῦ 1969, τήν Κυριακή τῶν Μυροφόρων τῶν τολμηρῶν, ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος καί πάλι στόν μεγαλόπρεπο τοῦτο Ναό, ἀπό τά τίμια χέρια τοῦ ἀρχοντικοῦ, τοῦ γλυκύτατου, τοῦ ἀριστοκράτη τοῦ πνεύματος, τοῦ ἀειμνήστου Γέροντός μας κυροῦ ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ Φιλιππαίου, πρῶτο μέλημά του ἦταν ἡ ἀνέγερση ἐν βάθρων τοῦ Οἴκου Τυφλῶν Τριπόλεως «Ἡ Ἁγία Παρασκευή», ὅπου βρίσκουν ἀπάγκιο καί “σπλάγχνα οἰκτιρμοῦ” (Κολ. γ' 12) ψυχές στερημένες τό φῶς τους. Μά κι ἀργότερα σάν ἐξελέγη Μητροπολίτης Ναυπάκτου, τόν Μάιο τοῦ 1984, καί κατόπιν κατεστάθη Μητροπολίτης Μαντινείας καί Κυνουρίας τόν Ἰανουάριο τοῦ 1995 καί εἰσηλθε θριαμβευτικά στήν Τριπολιτσά στίς 26 Φεβρουαρίου τοῦ ἰδίου ἔτους, αὐτό τό φιλόπνευτο πνεῦμα ἄνθισε καί μοσχοβόλησε στήν Ἐκκλησία μας. Ἀναμόρφωσε καί κατέστησε ὑπόδειγμα φροντίδος ἡλικιωμένων τό Δεκάζιο Γηροκομεῖο Τριπόλεως, προσθέτοντας τήν ὑπέροχη νέα πτέρυγα σ' αὐτό τοῦ “Τριανταφυλάκειου” Γηροκομεῖου, λαμπροῦ δείγματος ἀγάπης γιά τά γηρατειά. Στό Λεωνίδιο ἀνήγειρε «Ἴδρυμα χρονίως πασχόντων» καί Γηροκομεῖο «Ὁ ἅγιος Λεωνίδης», ὥστε ἄνθρωποι μέ βεβαρημένη καί βεβλημένη ἀπό χρόνιες

παθήσεις τήν υγεία τους νά βρίσκουν θαλπωρή καί ἀποκούμπι. Σέ συνεργασία μέ τούς ἐκάστοτε ἄρχοντες τοῦ Τόπου καί προσωπικές του ὑψηλές γνωριμίες καί ἐπαφές, αὐτά τά Ἰδρύματα ἔγιναν πρωτότυπα καί πρότυπα στόν χῶρο τῆς περιθάλψεως τοῦ ἀδελφοῦ καί ζηλευτά ἀνά τό πανελλήνιο. Ὅντως κοσμήματα πού σέ ἀφήνουν ἀκόμη καί σήμερα ἀναυδο γιά τήν ποιότητα καί τό πλήθος τους.

Κι ὅλα αὐτά γιατί ὁ Δεσπότης γνώριζε πῶς στό ἅπλωμα τῆς καρδιάς μας πρὸς τήν καρδιά τοῦ “ἄλλου” ἀνακαλύπτουμε τόν Θεό, κατά τόν ἀείμνηστο καθηγητή μας Ἰωάννη Κορναράκη. Γνώριζε ὅτι ὁ γλυκὺς Ναζωραῖος, πού τόσο ἀγάπησε, ὁ Θεός πού “ἐνεδύθη” παντοτινά τήν ἀνθρώπινη σάρκα μᾶς τό δίδαξε ὄχι μέ λόγια, μά μέ τό αἷμα Του: «Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ Ἀγάπη, ἂν Μέ γυρεύεις, λοιπόν, μᾶς εἶπε, στό πρόσωπό του θά Μέ βρεῖς!».

Μή λησμονᾶμε πῶς ὁ “ἀδελφός”, ἰδίως ἀπ’ τούς νηπτικούς Πατέρες, προβάλλεται ὡς μέσο προσεγγίσεως κι ἀναγνωρίσεως τοῦ Θεοῦ, καθόσον εἶναι ἐκεῖνος «δι’ ὃν Χριστός ἀπέθανεν»· μέσο γιά τό ὅποιο ὁ Μέγας Ἀντώνιος γράφει: «Ἐκ τοῦ πλησίον ἐστίν ἡ ζωὴ καί ὁ θάνατος· ἐάν γάρ κερδήσωμεν τόν ἀδελφόν, τόν Θεόν κερδαίνομεν· ἐάν γάρ σκανδαλίσωμεν τόν ἀδελφόν, εἰς Χριστόν ἀμαρτάνομεν»! Καί ὁ φιλοκαλικὸς ἀββᾶς Ἀπολλῶ μεγαλοφώνως θά κηρύξει: «...εἶδες τόν ἀδελφό σου, εἶδες Κύριον τόν Θεό σου! Ἐχασες τόν ἀδελφό σου, ἔχασες Κύριον τόν Θεό σου»! Γνώριζε καλά ὁ ἀείμνηστος ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὅτι στό ἐρώτημα «ποιός εἶναι ὁ ἄλλος καί μέ ποιά μέτρα ὀφείλομε νά τόν δοῦμε», ἡ ἀπάντηση ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπό τόν ἑαυτό μας καί λιγότερο ἀπό τόν ἄλλο. Καί τελικά ὁ πολὺς αὐτός Ἱεράρχης μέ τά ἔργα του ἀπέδειξε ὅτι ὁ “ἄλλος” εἶναι ὁ ἴδιος μας ὁ ἑαυτός, πρᾶγμα πού καθρεφτίζεται σέ ὅσα γιά τήν ἀγάπη τοῦ ἀδελφοῦ ἀνήγειρε!

Ὅταν ἔτρεχε ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο, ἀπό τήν Ἀθήνα ὁ π. Ἀλέξανδρος ὡς Ἀρχιμανδρίτης καί ἀργότερα ὡς Δεσπότης ἐξεύρισκε πόρους γιά τόν ἀδελφό, τήν Ἀγάπη ἔχτιζε, τόν Χριστό ἔχτιζε κι ἀπεδείκνυε ὅτι ἡ ἀγάπη δέν εἶναι κάποια συνταγή αὐτοπροβολῆς, ἀλλά εἶναι ἡ ἔκφραση τῆς ὀδύνης τοῦ ἀνθρώπου μπροστά ἀπό συγκεκριμένες ὑπάρξεις, εἶναι ἡ δύναμη πού χαριτώνει τόν

ἄνθρωπο νά ὑπερβαίνει κάθε ἀτομικό ὄριο καί ν' ἀγκαλιάζει ὅλους τούς ἀνθρώπους, εἶναι αὐτή πού “ἀλλοιώνει τή φύση τῶν πραγμάτων”, κατά τόν ἱερό Χρυσόστομο, πού βγάζει τό ἄτομο ἀπ' τήν αὐτάρκειά του καί τό ὀπλίζει μέ τό σφρίγος νά πεῖ: Οἱ “ἄλλοι” δέν εἶναι ἡ κόλασή μου, ἀλλά «οἱ ἄλλοι εἶναι ὁ Θεός μου», κατά τόν Εὐεργεντινό. Εἶναι ἡ δύναμη νά κερδίζουμε τόν ἀδελφό μας, κερδίζοντας συνάμα καί τόν ἑαυτό μας!

Γ') Ὁ Μαντινείας καί Κυνουρίας ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ εἶχε ἐκκλησιαστικό πνεῦμα, ἢ καλύτερα διέθετε ἀκραιφνές ἐκκλησιολογικό φρόνημα. Ζοῦσε καθημερινά τήν Ἐκκλησία ὡς τόν “ὄλο Χριστό”, ὡς θά ἔλεγε ὁ ἱερός Αὐγουστῖνος καί τήν ἀπολάμβανε ὡς Σύναξη στό Δεῖπνο τῆς Εὐχαριστίας. Τήν ἔβλεπε ὡς τόν Λαό τοῦ Θεοῦ συναγμένο καί προσκαλεσμένο στήν «κλάση τοῦ ἄρτου» καί τήν «εὐλογία τοῦ ποτηρίου» (Πράξ. β' 42). Ὡς τό Εὐχαριστιακό Πασχάλιο Δεῖπνο, μιά πράξη βρώσεως καί πόσεως, ὡς εἰκόνα καί συνάμα φανέρωση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ στήν Εὐχαριστία, ὡς δῶρο, ὡς ἀνάπλαση τῆς ζωῆς κι ἀνακαίνιση τῶν δυνατοτήτων τῆς ζωῆς.

Καί ὄντως ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί τό πλήρωμά Του, καθὼς ὁ Θεῖος Παῦλος διδάσκει (Ἐφεσ. Α' 23), γιατί εἶναι τό συμπλήρωμά Του, ἡ ἐπέκταση καί τό πλήρωμα τῆς Ἁγίας Ἐνσαρκώσεως, ἢ μᾶλλον τῆς ἔνσαρκης ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, μαζί μέ ὅλα πού γιά χάρη μας ἔγιναν, δηλαδή τόν Σταυρό, τόν Τάφο, τήν τριήμερη Ἀνάσταση, τήν Ἀνάβαση στούς οὐρανοῦς καί τήν “ἐκ δεξιῶν καθέδραν” (Εὐχή Ἀναφορᾶς στή Θ. Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου). Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀπόλαυση “Ξενίας δεσποτικῆς καί ἀθανάτου τραπέζης ...” (Κανὼν Μ. Πέμπτης), εἶναι μυστική σύνοψη, παράσταση, παράταση καί συνέχιση τοῦ ἔργου τῆς “ἐν Χριστῷ” σωτηρίας, συγκεφαλαίωση κι ἀνακεφαλαίωση τῆς “ἐν Χριστῷ Οἰκονομίας”, τῆς λυτρωτικῆς παρουσίας καί πράξεως τοῦ Χριστοῦ στόν χωροχρόνο, εἶναι τελικά ἡ θύρα τῆς εἰσόδου μας στήν ἀναστάσιμη χαρά τοῦ Κυρίου!

Γι' αὐτό κι ὁ Σεβασμιώτατος τόσο στή Ναύπακτο, ὅσο καί ἐδῶ πού τόν ἔστειλε ὁ Θεός ἐμεγάλυνε καί ἐλάμπρυνε τήν Ἐκκλησία, νοουμένη ὡς Οἶκο

Θεοῦ καί νέο Παράδεισο. Πολλές φορές τόν ἀφουγκραζόσουν νά λέει: «Ἔδωσα τήν ἰκμάδα τῆς νιότης μου στή Ναύπακτο κι ἄφησα τόσα ἔργα πού ὁ διάδοχός μου ἀρκεῖ καί μόνο νά τελέσει τά ἐγκαίνια!» Κι ἔτσι εἶναι. Μά ἐδῶ πού ἦλθε ὑπερέβαλε ἑαυτόν. Θά τό ποῦμε νά τό ἀκούσουν ὅλοι γιατί εἶναι ἀλήθεια. Ὅσα ἔργα κατώρθωσε νά φτιάξει ὁ π. Ἀλέξανδρος Παπαδόπουλος στή Μητρόπολη Μαντινείας καί Κυνουρίας δέν κατάφεραν νά τά πυργώσουν Ἐπίσκοποι ἐδῶ καί ἑκατό χρόνια! Ἔτσι εἶναι!

Κι ἐξηγούμεθα. Σάν ἦλθε ξεκίνησε μέ τήν ἀνέγερση τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος στό Κοιμητήριο τῆς Τριπόλεως. Ἀνεκαίνισε ριζικά τό Ἐπισκοπεῖο καί τά Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως στήν Τρίπολη. Ἀνέστησε ἐκ βάθρων καί τό σεσαθρωμένο Ἐπισκοπεῖο στό Λεωνίδιο. Πύργωσε ὄντως στό Μερκοβούνι ζηλευτό νέο Ἐπισκοπεῖο γιά ἀξιοπρεπῆ τόπο διαμονῆς τοῦ ἐκάστοτε Μητροπολίτου Μαντινείας καί Κυνουρίας καί τό ἐστόλισε μέ βυζαντινό ραδινότατο Ἱερό Ναό. Μά δέν τό χάρηκε ὁ ἴδιος· γιά τούς διαδόχους του τό ἔφτιαξε καί τό τιμᾶ σήμερα ἰδιαίτερος διαμένοντας σέ αὐτό μέ τή συνοδεία του ὁ διάδοχός του Μαντινείας καί Κυνουρίας ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ. Καί τί ἄκουσε ὁ ἄνθρωπος γι' αὐτό! Τί παραφιλολογία, τί “κίτρινα” δημοσιεύματα, τί σπύλωση! Τώρα πού τά σκέπτομαι ὅλα αὐτά καί ὡς Ἐπίσκοπος -δυστυχῶς- τά ζῶ, τό μυαλό μου πάει στή φράση τοῦ Νικαλάου Μπερντιάγιεφ: «Ὁ Θεός στόν κόσμο ὑποφέρει μᾶλλον, παρά κυβερνᾷ!». Τό ἴδιο φαίνεται καί οἱ Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας Του!

Ἀκολούθησαν οἱ ἀναπαλαιώσεις ἐκ βάθρων τῶν Ἱερῶν Μονῶν Τιμίου Προδρόμου Καστρίου, Ἁγίου Νικολάου Καλτεζῶν, Ἁγίου Νικολάου Καρυᾶς, Παναγίας Ἐλεούσης-Παλαιοπαναγιᾶς Ἄστρους. Νομίζεις, σάν πᾶς στήν Παλαιοπαναγιά, πῶς βρίσκεσαι στήν Ἑλβετία, σ' ἓνα κουκλίστικο καί παραδοσιακό περιβάλλον. Κι ἐκείνη ἡ εἴσοδος καί ἡ λίθινη ἀρχοντική σκάλα, καλντερίμι ἀληθινό, τῆς Ἑλῶνας σ' ἀναπαύει ἀληθινά, μαζί μέ τήν ἀναπαλαίωση τῆς Σίντζας καί τῆς Παναγίας τῆς Χρέπας, τοῦ φυσικοῦ μπαλκονιοῦ τῆς Τριπολιτσᾶς.

Σειρά πήραν τά Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως πού ἀνακαινίσθηκαν στό Κέντρο τῆς Ντρομπολιτσᾶς. Κομψότητας καί νοικοκυρέματος ἐγκώμιο ἡ φροντίδα γιά τά κτήματα τῶν Ἱδρυμάτων καί τῶν Ἱερῶν μας Μονῶν. Ἀλήθεια, σέ πόσα δικαστήρια δέν τόν ἔσυραν κατηγορούμενο γι' αὐτά; Ἀλλά ἡ ἀνδροπρεπής καί λεβέντικη παρουσία του, συνδυασμένη μέ τή γνωστή του παρρησία πού ἀνέβλυζε ἀπό τήν πληθώρα τῶν ἱστορικῶν καί τοπικῶν του γνώσεων γιά τήν Ἀρκαδία, ἔδινε τήν κατάλληλη ἀπάντηση καί γεννοῦσε τή λύση!

Στολίδι μοναδικό στό περιδέραιο τῆς προσφορᾶς τοῦ Δεσπότη ὁ Παιδικός Σταθμός “Ζωοδόχος Πηγή” στήν Κάρτσοβα, μέ τόν περιβάλλοντα χῶρο του ν' ἀναπαύει τό μάτι καί νά γαληνεύει τίς καρδιές. Κι ἐκεῖνο τό θεατράκι τό λίθινο, μαργαριτάρι καί τζιβαέρι ἀκριβό, χτισμένο τῆ ἐμπνεύσει του ἀπό ἀξίους πελεκητές τῆς πέτρας. Θυμᾶμαι, δυστυχῶς πάλι, τίς δικαστικές διαμάχες γιά τήν κυριότητα τοῦ χώρου καί οἰκτίρω τούς τολμητίες πού κοπίασαν, μάτην βέβαια, νά σταματήσουν τήν ἀκάθεκτη ὁρμή του νά διακονήσει στόν χῶρο αὐτό τά παιδιά!

Ἄφησα τελευταῖο τήν ἀναπαλαίωση τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου. Ἔργο τιτάνιο, ἔργο δύσκολο, ἔργο ἀναγκαῖο καί πολύτιμο, πού ἔδωσε σ' αὐτό τό καλλιμάρμαρο κομψοτέχνημα καί λυγρό σῆμα κατατεθέν τῆς Τριπολιτσᾶς ζωή γιά χρόνια καί χρόνια! Ὅντως, μέγα ἐπίτευγμα, πού καί νά ἦταν τό μοναδικό ἔργο τοῦ π. Ἀλεξάνδρου στή Μητρόπολη, θά ἔδειχνε τό μέγεθος τοῦ ἀνδρός! Ἔργο σφραγίδα! Ἔργο ἐμβληματικό καί συμπεριληπτικό τῆς πείρας καί τῆς ποιότητάς του!

Νά μήν ξεχάσω καί τόν Βρεφονηπιακό Σταθμό μαζί μέ τό Ἰδρυμα Τυφλῶν καί τήν ἀνύστακτη φροντίδα του γιά τήν ἀνακαίνιση τῶν Μαρτυρίων, παλαιότερα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Νεομάρτυρος Δημητρίου καί ἀργότερα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ὁσιομάρτυρος Παύλου, πού κοσμοῦν σήμερα τήν Τρίπολη. Τί λέτε, δέν θά μείνει στήν Ἱστορία, ὅπως ἔμειναν τόσοι Δεσποτάδες, μέ τό ιδιαίτερο χαρακτηριστικό προσωνύμιο, ὡς Μαντινεῖας καί Κυνουρίας ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁ φιλόκαλος; Ὑποστηρικτικό τῆς προσηγορίας του αὐτῆς καί ἡ

ἀγάπη του γιά τή γνώση, τήν παιδεία, καί τό συγγραφικό του ἀξιόλογο ἔργο. Μελετητής σοβαρός τῆς ἱστορίας, ἐγνώριζε καλά λεπτομέρειες τῆς πορείας τοῦ Τόπου μας, τῆς Χώρας μας καί κυρίως τῆς Ἀρκαδίας καί τῆς πολυτρόπου μυθολογίας της. Ἐξέπληττε πολλές φορές γιά τό βάθος καί τίς λεπτομέρειες τῆς ἐντυφήσεώς του σ' αὐτά. Κόσμημα συγγραφικό καί συλλεκτικό ἡ Ἱστορία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνουρίας, οἱ μονογραφίες γιά τίς Ἱερές Μονές καί Ἱερούς Ναούς μας, ἡ καταγραφή καί ἀναφορά του στόν Ἱερό μας Κληρο καί τέλος τό ὑπέροχο πόνημά του γιά τόν Ἱερό Μητροπολιτικό Ναό τοῦ Ἁγίου Βασιλείου πού τοῦ χάρισε μέ ἄριστα καί ἐπαίνους τό Μεταπτυχιακό του στά ὀγδόντα του ἀπό Πανεπιστήμιο τῆς Κύπρου μας!

Καί Δ') Ὁ δωρικός αὐστηρά μωραϊτικός, ἴσιος, δηλαδή λεβέντικος καί ντόμπρος χαρακτήρας τοῦ Δεσπότη καί Γέροντά μας!

Ὅλοι θαυμάζαμε τόν Ἱεροκήρυκα π. Ἀλέξανδρο κάθε ἐβδομάδα ἀπό τό 1976 ἕως τό 1984 νά ἐπιστρέφει τήν Παρασκευή στήν Τρίπολη ἀπό τό κλεινόν Ἄστυ, ἀπό τά Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πού διακονοῦσε στά Συνοδικά Δικαστήρια, γιά νά ἰδεῖ καί νά φροντίσει τό Ἰδρυμά του, νά ἀναπαύσει τά πνευματικά του παιδιά καί τούς συνεργάτες του, νά διδάξει στά Κατηχητικά Σχολεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, νά καταγράψει τήν ἐβδομαδιαία ἐκπομπή του στόν Ραδιοφωνικό Σταθμό Τριπόλεως, ὥστε νά μεταδίδεται δι' αὐτοῦ σ' ὅλη τήν Πελοπόννησο, νά κάμει τήν περιοδεία του τήν Κυριακή τό πρωῖ, καί τό ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς στόν ἐδῶ Ἱερό Μητροπολιτικό Ναό καί νά ἀπευθύνει λόγο ἀγαθό στόν εὐλογημένο Λαό μας ἀπό τήν Κυριακή τοῦ Σπορέως μέχρι τήν Ε' Κυριακή τῶν Νηστειῶν ἐκάστου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους.

Τό ἀπογευματινό Κυριακάτικο κήρυγμα στήν Τριπολιτσά ἐγνώρισε δόξες καί μέρες λαμπρές κι ἔχει ἱστορία μεγάλη. Τό διακόνησαν μεγάλες ἐκκλησιαστικές προσωπικότητες. Ὁ π. Ἀλέξανδρος διεδέχθη στίς πτέρυγες τῆς περιστερᾶς τό 1968 τόν μεγάλο κι ἀνεπανάληπτο π. Σεραφεῖμ Ρόρη, πού θείῳ νεύματι ἀνήλθε στίς πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ, τόν νῦν πολυσέβαστο Μητροπολίτη Καρυστίας καί Σκύρου κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ, τόν πρῦτανη τοῦ τε ἄμβωνος καί τῆς

Ἰερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τόν ὁποῖο ἡ Τρίπολη λάτρευε κυριολεκτικά. Καί ἡ διαδοχή ὑπῆρξε ἀπολύτως ἐπιτυχημένη. Ἐποχούμενος ὁ π. Ἀλέξανδρος στόν περίφημο σκαραβαῖο του, τό ἄσπρο κατσαριδάκι τῆς F.W., ὄργωσε τήν Ἀρκαδία κι ὄχι μόνο. Καί τό διατηροῦσε κάλλιστα τοῦτο τό κομψό αὐτοκινητάκι μέχρι τῆς ἐκδημίας του πρός Κύριον, γιά νά ἀποβεῖ σῆμα κατατεθέν καί τό ἄλλο ἐγώ του! Ἄραγε, πόσα χιλιόμετρα εἶχε διανύσει καί πόσες μηχανές εἶχε ἀλλάξει τοῦτο τό τετράτροχο;

Καί διερωτᾶται κανεῖς: ἀπό ποῦ ἀντλοῦσε τόση δύναμη ὁ Δεσπότης; Πῶς διεμορφώθη τόσο δωρικός, αὐστηρά ἐκκλησιαστικός, ἐκδηλα λεβέντικος καί μονοδιάστατα ντόμπρος ὁ χαρακτήρας του;

Τέσσερεις ἦταν, κατά τή γνώμη τοῦ ὁμιλοῦντος, οἱ πηγές πού ἄρδευσαν πλουσιοπάροχα καί ἔπλασαν μοναδικά τόν χαρακτήρα του, πού, ναι, ἔγινε σημεῖο ἀντιλεγόμενο πολλές φορές κι ἔκανε ἄλλους νά τόν θαυμάσουν κι ἄλλους νά τόν παρεξηγήσουν, ἄλλους νά τόν λατρέψουν κι ἄλλους δηλητήριο κι ὄξος νά τόν ποτίσουν!

Πρῶτος σταθμός καί φύτρα πού ἔθρεψε τόν χαρακτήρα του ἡ ἀείμνηστη μητέρα του, ἡ κυρά Παναγιώτα. Αὐστηρή, στιβαρή, ἀποφασιστική, στύλος καί ἐδραῖωμα τοῦ σπιτιοῦ της κράτησε τό τιμόνι γερά στίς φουρτουνες πού βρῆκαν τό καράβι τῆς φαμελιάς της. Ἔδωσε στόν Δεσπότη μας πλούσιο τό μέταλλο γιά νά πυργώσει τόν ἔσω του κόσμο. Πιστή στόν Θεό, γύρευε τήν εὐχή τοῦ ἁγιο-Νικόλα τοῦ χωριοῦ της κι ἀκάθεκτη βιάδιζε! Ἀξιώθηκε νά ἰδεῖ τό φτωχικό της νά στέφεται μέ μίτρα δεσποτική. Δέν θά λησμονήσω, ὅταν ἐκείνη ἐκοιμήθη κι ἔτρεξα νά τοῦ τό ἀναγγείλω μέ τόν ἀείμνηστο π. Σωτήριο Ἀνδριανόπουλο, τή μέρα πού ὁ Δεσπότης- ἄν δέν μέ ἀπατᾶ ἡ μνήμη μου- λειτουργοῦσε στό Πέλαγος, τήν ἀρχοντιά καί τήν ἀφοπλιστική ἀντιμετώπιση τοῦ μαντάτου αὐτοῦ. Μᾶς ἄφησε κατάπληκτους! Αὐτή ἡ γυναῖκα ὅμως τοῦ πρόσφερε καί κάτι ἄλλο! Τοῦ φύτεψε τήν ἀγάπη γιά τή γῆ, γιά τά φυτά καί τά ζῶα. Πόσες φορές δέν εἶδαμε τόν ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ πρωῖ-πρωῖ, φορώντας τό ψάθινο καπέλο του καί τίς χαρακτηριστικές μπότες του, νά παίρνει τόν σκαραβαῖο, νά τόν φορτώνει μέ τά ἀγροτικά σύνεργα καί πολλάκις παίρνοντας μαζί του καί πλειάδα Ἰερέων,

ικανῶν γι' αὐτές τίς γεωργικές δουλειές, νά πορεύεται στό Καστρί, στό Ἴαστρος ἢ στό Λεωνίδιο, γιά νά φυτέψει ἢ νά βγάλει πατάτες, νά φυτέψει ἢ νά τρυγήσει ἀμπέλια, νά περιποιηθεῖ καί νά φροντίσει ροδακινιές, ἐλιές, βερυκοκιές καί νά φέρνει πίσω τό βράδυ ἢ μετά ἀπό λίγες ἡμέρες, πλούσια τήν παραγωγή τῶν λαχανικῶν καί κάθε εἴδους καρπῶν! Τό Λεωνίδιο βοᾷ καί οἱ πλαγιές τῆς Παλαιοπαναγιάς καί τῆς Περδικόβρυσης τό καταδεικνύουν! Κι ὅλα αὐτά γιατί ἡ Ἐκκλησία καλεῖ τόν ἄνθρωπο ὄχι νά διαλύσει, ἀλλά νά ὁμορφύνει καί νά μεταμορφώσει τόν κόσμο σέ Ναό τοῦ Θεοῦ. Ὡς παιδί δέ τῆς γῆς καλεῖ τόν ἄνθρωπο νά ἀνακαλύψει τόν κόσμο ὡς φλεγόμενη βάτο, νά τόν διαφυλάξει δηλαδή ἀπό τήν ἀποσύνθεση, μεταμορφώνοντάς τόν σέ φλεγόμενη βάτο, σέ Ναό τοῦ Θεοῦ καί Δῶρο Εὐχαριστίας. Ἄλλωστε ὁ Κληρικός κοινωνώντας τήν ἁγιασμένη σάρκα τοῦ Χριστοῦ, ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Κύριος τῶν κόσμων, ὅτι καί οἱ πῖο μακρινοί οἱ γαλαξίες εἶναι σκόνη πού πλανιέται ὀλόγουρα στόν Σταυρό Του, κατά τόν Ὀλιβιέ Κλεμάν!

Δεύτερος σταθμός στήν πορεία τοῦ ἁγίου Μαντινείας, τό ὅτι ἀνδρώθηκε καί μαθήτευσε στά πόδια τοῦ ἀειμνήστου Γέροντός του Γερμανοῦ Ρουμπάνη. Πόσες φορές, σέ ὥρα σχόλης, δέν μᾶς εἶχε διηγηθεῖ τήν πρώτη γνωριμία μαζί του! Γεροπλάτανος τῆς Ἱεραρχίας στά χρόνια του, ἀσκητικός, αὐστηρός περί τήν πίστη, λιτός ἄνθρωπος πού γινόταν θυσία γιά τό δίκαιο τῆς Ἐκκλησίας. Κι ὅμως, αὐτή ἡ ἀλύγιστη καί τρανή πατερίτσα ἦταν, καθ' ὁμολογίαν τοῦ Γέροντός μου, ἀειμνήστου π. Γεωργίου Τσιώλη, “ἔνα ἄκακο ἀρνίο”!

Τρίτος καί καθοριστικός σταθμός, τό ὅτι ὁ Δεσπότης μαθήτευσε παρά τούς πόδας τοῦ Μεγάλου ἐν Ἀρχιεπισκόποις Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυροῦ ΣΕΡΑΦΕΙΜ. Ἀντάρτης, μέ τήν καλή ἔννοια τῆς λέξεως, λεβέντης ἄνθρωπος, φιλόπατρις, ἀτάραχος στίς φουρτοῦνες, καπετάνιος ζηλευτός, ντόμπρος στή συμπεριφορά, μέ ἀνδροπρεπές φρόνημα καί πρῶτος στή μάχη. Κράτησε γερά τό τιμόνι τῆς Ἐκκλησίας!

Καί τέταρτος σταθμός, ἡ ἀδιατάρακτη καί πολυχρόνια φιλία του καί ὁ σύνδεσμός του μέ τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟ. Ἀπό πόσα κύματα δέν διήλθε αὐτή ἡ φιλία! Ὁ ἕνας στήριξε

τόν ἄλλο. Ὁ Θηβῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ καί μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος, ἄνδρας σοφός, ὀλιγόλογος, ἀρνούμενος τήν ἐπίδειξη καί τήν προβολή μέσα ἀπό τά Κοινωνικά Δίκτυα καί τά Μ.Μ.Ε., μέ πλούσιο κοινωνικό καί φιλανθρωπικό ἔργο καί στιβαρός τῆς Ἐκκλησίας οἰακοστρόφος, στήριξε ποικιλοτρόπως τόν ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ καί χάρηκε μαζί του τήν ἔλευση τοῦ δευτέρου θριαμβευτικά ὡς Μητροπολίτου στή γεννέτειρά του. Μά κι ὁ μακαριστός ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, τό χέρι τοῦ ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ καί τήν Ἐπισκοπική βακτηρία του δέν τά ἐγκατέλειψε ποτέ. Οὐδέποτε ἄλλοτε εἶδαμε τόν Ἀρχιεπίσκοπο νά δακρύζει, παρά μόνο κατά τήν Ἐξόδιο Ἀκολουθία τοῦ ἐπιστήθιου φίλου του!

Ἀπ' αὐτούς ὁ Μαντινείας καί Κυνουρίας ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ πῆρε τά στημόνια καί τά ὑφάδια καί ὕφανε τή στόφα του!

Αὐστηρός, ναί! Πολλές φορές ἐπίμονος σάν βράχος, κάτι πού ἔδρασε θετικά, ἀλλά καί τοῦ στοίχιζε πολλάκις! Δέν γνώριζε νά κάνει οὔτε κι αὐτές τίς καλῶς νοούμενες δημόσιες-κοινωνικές σχέσεις! Πολλές φορές ἀλύγιστος κι ὅταν ἀκόμα δέν χρειαζόταν τόσο πολύ! Γιατί ὅλα αὐτά; Γιατί δέν ἦταν ὑποκριτής, ἀλλ' αὐτό πού θά ἔλεγε ἢ θά ὑποσχόταν ἦταν νόμος, ἦταν κανόνας! Ἔνα κι ἕνα γιά τόν Ἀλέξανδρο ἔκαναν δύο, οὔτε λιγότερο, οὔτε περισσότερο, κι αὐτό δέν ἀρέσει, καί εἶναι πολλές φορές παρεξηγήσιμο! Ἔτσι εἶναι, ἀλήθεια!

Ἦταν τελειομανής! Ναί! Μά μπροστά στόν διασυρμό τοῦ ἀδελφοῦ σκέπαζε τά πάντα. Αὐτό πού εἶχε στόν νοῦ, αὐτό εἶχε καί στήν καρδιά, αὐτό καί στά χεῖλη! Κι αὐτό δέν ἄρεσε! Ἐπαναλαμβάνουμε, δέν ἤξερε νά κάνει δημόσιες σχέσεις, ἀλλά τσεκουράτα ἔλεγε ὅ,τι πιστεψε! Γιά τόν ἀναγκεμένο ὅμως καί τόν κατατρεγμένο γινόταν πατέρας καί θυσία, μιά καρδιά πού φλεγόταν γιά τόν "ἄλλο", τόν ἀδύναμο, ἕνα προσκύνημα πρὸς τούς ἀδελφούς μας πού σταυρώνονται, πιστεύοντας πῶς δέν προσκυνοῦμε οὐσιαστικά τούς ἀδελφούς μας πού σκεπάζουμε, ἀλλά τόν Θεό προσκυνοῦμε πού μᾶς ἀνέχεται κατά τόν ἀββᾶ Ἀπολλῶ καί μᾶς σκεπάζει!

Δέν ἐγνώριζε νά λειαίνει τίς γωνίες στήν ἄσκηση τοῦ ἔργου του! Ναί! Ἀλλά, τί ἐκπληξη· αὐτός ὁ ἀδέκαστος κι ἀπαιτητικός κι ἄκαμπτος ἠγέτης δέν

ἄπλωνε μόνο πάνω στά παιδιά του -ὅπως ἡ ὄρνιθα πάνω στούς νεοσσούς της- τίς φτεροῦγες του, προσφέροντας θαλπωρή κι ασφάλεια, μά τί ἔκπληξη, ἀκόμη καί πάνω ἀπό τόν ἑαυτό του ἔβαζε τούς πάντες, μεταμορφούμενος σέ ἕνα “παράδοξο ὄχημα”, γιά νά ὀδηγήσει τά τεκνία του σέ πρωτόγνωρα κι ἄρρητα πράγματα καί δυσανάβαρα ὕψη! Γιά κοιτάξτε σήμερα: ὁ πολυφίλητος ἀδελφός ἅγιος Πατρῶν, ἡ ἀσημότης μου καί ὁ ἅγιος Τεγέας, δέν εἶμαστε ὅ,τι εἶμαστε ἐξ αἰτίας τοῦ Γέροντός μας; Μαζί στόν κατάλογο κι ὁ ἅγιος Ἰσπανίας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ, πνευματικό του ἀνάστημα! Ἰδού τοῦ λόγου τό ἀληθές!

Ὁ ταπεινός ὁμιλητής σήμερα τόλμησε νά διαζωγραφίσει τό “πορτρέτο” τοῦ μακαριστοῦ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. Τά κατάφερε; Ὁ Κύριος γνωρίζει καί οἱ ἀκροατές τοῦ λόγου! Ἀπλά ὀφείλει νά καταθέσει ἡ ἀσημότης μου ἐνώπιόν σας μία κουβέντα: Εἶμαι, ἤμουν καί θά εἶμαι πνευματικό παιδί τοῦ ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ τοῦ Φιλιππαίου, τοῦ καλοῦ! Εἶμαι ὅμως καί ὡς Ἐπίσκοπος, ἀνάστημα τοῦ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Παπαδοπούλου! Ἄς εἶναι ἐλαφρύ το χῶμα πού τούς σκεπάζει καί νά ἔχουν καλό Παράδεισο!